

מסורת הש"ס

(א) שבת קכה. סוכה טז. נדה
(ב) ע"י ב"ק סו; (ג) מוספתא
וכללים פ"ד דכ"ב ה"ד ע"ש,
(ד) ת"כ צו פ"ה ה"ג, (ה) שבת
קמב; (ו) בשבת ליתא, (ז) שם
סג; (ח) וס"נ, (ט) חגיגה כז; (י) וס"ז
ומתו' וכתו' מנחות זל. ד"ה ללי',
(יא) גי' יעב"ץ ז"ל, (יב) ד"ה
טומניק.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה מאי צינייהו וכו' אינה מקבלה הס"ד והשאר נמחק:

שינויי נוסחאות

[illegible][illegible]

שיטה מקובצת

בבגד שחישב עליה לצורות. מימה
וכי משום דחישב עליו הוציאו
מידי טומאתו והא קיימא לן יורדין
לידי טומאתן במחשבה ואינם עולין
אלא בשגגה מעשה. וי"ל דמיירי
שחישב עליו לגזרה מתחלתו (הר"פ
ד"ל ב"ש):

ל. ב"ש:

וכל מיני בגדים. השירים והכלך וסריקין: יכול שאני מרבה עור
 משופשט גרסיין דרבי אלעזר. משופשט מיד בלא שום מיקון:
 מה בגד המקבל עומאה. דרבי אלעזר גמר בגד דהכא מבגד
 האמור בשרשים (ויקרא יא) שהוא מקבל עומאה ואינה ב^א מחוסר
 מהשבה: **בגד צינור**. בגדי צינור. בצמאי פלוגי
 היין מצינו מה הראוי לקבל עומאה
 ואינה מקבלה (ב^א) וילף ב^א ר' יהודה
 מנייה: דאי [בצנ] ^ד חשיב עלה. לתמן
 חלקון: רבא אמר. בגד גדול נמי
 משכח לה דרואי לקבל ואינו מקבל
 כגון שחישב עליו ^ה לציירו בצמעה
 וקס דכל כמה דלא ציירי^א או ^ה מצטל
 למשחבתו לאו כלי הוא: דאי צנ
 מצטל ליה ^ה משכח. דאי ^ה דלי צנ

וכל מיני בגדים תלמוד לומר יִאָשֶׁר אֶל עֲלִיָּה
 תכבסם יכול שאני מרבה עור משהופשט
 ת"ל בגד מה בגד דבר המקבל טומאה אף
 כל דבר המקבל טומאה מאי בינייהו אמר
 אביי^א מטלית פחותה משלש^ב איכא בינייהו
 מאן דאמר ראוי הא נמי ראוי^ג דאי בעי
 אשייב עליה מ"ד דבר המקבל טומאה הא^ד
 מיהא לאו בת קבולי טומאה היא רבא אמר
 בגד שחישב עליה לצורה^ה איכא בינייהו
 מ"ד ראוי הא נמי ראוי^ו דאי בעי מבטיל ליה
 למחשבתיה מ"ד דבר המקבל טומאה יהשתא
 מיהא לאו בת קבולי טומאה היא רבא^ז אמר
 עוצבא דחשיב עליה לקצעה איכא בינייהו
 מ"ד ראוי הא נמי ראוייה מאן דאמר דבר
 המקבל טומאה הא לאו מקבלה טומאה עד
 דמקצעה לה^ח והתניא רבי שמעון בן מנסיא
 אומר יעוצבא שחשב עליה לקצעה טהורה
 עד שיקציענה: אין טעון כיבוס כו': מנה"מ
 דת"ר^ט יכול נתן על מקצת בגד יהא כל הבגד
 טעון כיבוס ת"ל יִאָשֶׁר יזה הלא אמרתי לך
 אלא מקום דם בלבד: דבר שהוא ראוי
 לקבל טומאה [וכו'] סתמא כרבי יהודה
 ראוי^י לכיבוס ולמעוטי כלי דבר גרידה הוא:
 אחד הבגד ואחד השק כו': למימרא דעור
 בר כיבוס הוא ורמינהו^{יא} היתה עליו לשלשת
 מקנחה בסמרטוט היתה^{יב} (על) של עור נותן
 עליה מים עד שתכלה אמר אביי לא קשיא
 הא רבנן הא אחרים דתניא הבגד והשק
 מכבסו^{יג} הכלי והעור מגררו אחרים אומרים
 הבגד והשק והעור מכבסו והכלי מגררו
 כמאן אזלא הא דאמר רב חייא בר אשי
 וימני סגיאין הוה קאימנא קמיה דרב ושכשיכי
 ליה מסאניה במיא כמאן כרבנן אמר רבא
 וזי איכא למאן דאמר עור לאו בר כיבוס הוא
 והכתוב^{יד} והבגד או השתי או הערב או כל
 כלי העור אשר תכבסם אלא אמר רבא קרא
 ומתניתין^{טו} בברכין כ"ה פלוגי בקשין והאמר רב
 חייא וימני סגיאין הוה קאימנא קמיה דרב
 ושכשיכי ליה מסאניה במיא בקשין וכרבנן
 הדר אמר רבא לאו מילתא היא דאמרי ניקו
 נימא ליה לקרא דכי כתיב^{טז} ברכין כתיבן
 מי לא עסקינן^{טז} בכלי אכסלגיא^{טז} הבאים
 ממדינת הים^{טז} וקאמר רחמנא ניבעי כיבוסם
 אלא אמר רבא צרעת כיון דמגופיה קא
 פרחה מחלחלא ליה ומשוי ליה תד
 אמר רבא אי קשיא לי הא קשיא לי

רך וְלֹא שָׁנָא קֶשֶׁה דְּמִי לֹא עֲסָקִינ דְּקִרָא אֲפִילוּ אֲכַסְלָגִיא קֹאמֶר דְּקִשִּׁין הֵן. אֲכַסְלָגִיא עוֹר שְׁלוּק וְקֶשֶׁה: וּמִשּׁוּאֵי לֵי רַךְ. הֵילֵכךְ קִרָא דְלָרַעַת אֲפִילוּ בְּקִשִּׁין וּמִתְנִיתִין בְּרִכִּין וּפְלוּגָתָא בְּקִשִּׁין:

כריס
 בניייהו לרבי יהודה בעי ריבוס ולרבי אלעזר לא בעי
 במקנחה בסמרטוט. אבל ליתן מים אכור משום דשריייתו זה
 בצנדיה אומר ר"ת דלא חשיב ריבוס משום דהוי ז'
 שמתכבסין וכן תיכי תלילתא דבריך צמה אשה (שבת דף יז.)

צד.

א' גרסינן עד שלא הופשט שיש הוכחה בלא שום מעשה. עד כאן הגה"ה. ותימה (מ"ט) משמע דאין עור מקבל טומאה עד זין עבדים זין שאינן עבדים מותר

לַטְטֵלְטֵן בַּשָּׁמַיִם וְלֹא אָמְרוּ עֲבוּדִים אֵלֶּה
לַעֲנִין טוֹמָאָה בְּלֻבָּד וּפִי שֶׁם בְּקוּגֶרְטֶרם
דֹּאֵין עוֹר מִקְבֵּל טוֹמָאָה עַד לְאַחֵר
עֵיבוֹד וְשִׁמְאָה יֵשׁ לְפָרֶשׁ דֹּאֵחֵר עֵיבוֹד
אִפִּילוּ מִחֲשָׁבָה לֹא צָעִי אֲבָל קוֹדֶם
עֵיבוֹד צָעִי מִחֲשָׁבָה וְהִ"ר חַיִּים מִפְּרֶשׁ
בַּשָּׁם רִיב"א דֶּהֱתָם מִיִּירֵי בִּזְאוּתָם

יה אור השלם

1. כֹּל אֲשֶׁר יִגַּע בְּבִשְׂלָה יִקְדֵּשׁ
וְאֲשֶׁר יִזָּה מִדְּמָה עַל הַבְּגָד
אֲשֶׁר יִזָּה עָלֶיהָ תִּכְבֵּס בְּמָקוֹם
קֹדֶשׁ: וִיקָרָא ו, כ
2. וְהַבְּגָד אוֹ הַשְּׂתִי אוֹ הָעֶרֶב
אוֹ כָּל כְּלֵי הָעוֹר אֲשֶׁר תִּכְבֵּס
וְסָר מֵהֶם הִנָּע וְכִבֵּס שְׁנִית
וְיִקָּרָא יג, נח

ליון הש"ס

גמ' דאי בעי חשיב עלה. עין
סוכה דף טז ע"א תוס' ד"ה ללא
חזי. וצנדה דף ס ע"ב תוס' ד"ה
צמטלגויות: [תוס' ד"ה מנין
(מהעמוד הקודם) וכן צ"ל גבי
מחט בוי. שנת דף קכב ע"א]:

מוסף רש"י

עצובא. אפולן: עליו וטען
שולח הוא (ב"ק סו): שלש-טא
סוף דבר מלאם גון קוף אל טאט:
מקנחה בסמרטוט. ולא יתן
עליו מים, קסמס כר שגד הוא
ובגד שרימו בנים אר כעסו:
היהה של עור. היהם גלסשו ו
על כר של עור, דלאו כר כעסו
הוא: נתן עליה מים עד
שתכלה. ומיהו כעסו ממסל
דחולס וחסס כרים ובקמטו רכס,
מינו שרין, למיהו דבר כעסו
שצוותו שרין, ומיהו דבר זהו
כעסו (שבת קסב):

לעזי רש"י

דדווייני"ר רידוני"ר. לעגל.

ליקוטים

[illegible][illegible]